

Nedeľa 14. týždňa v Cezročnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu 14.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus B). Navrhované témy
sú: vertikálny pohľad; dotýkať
sa vlastnej slabosti; život bez
masiek.

07.07.2024

„K TEBE POZDVIHUJEM svoje oči, k
tebe, ktorý sedíš na nebesiach“ (Ž
123,1). Tieto žalmistove slová nám
pripomínajú základnú pravdu:

musíme pozdvihovať oči k Bohu. Zakúsili sme, že *horizontálne*, len pozemské pohľady nestačia na to, aby sme podali správu o tom, kto sme, aké sú naše najhlbšie túžby, aký je zmysel života. Naopak, *vertikálne*, k Bohu zamerané pohľady nám pripomínajú, že náš pôvod a osud sú božské, a nie iba pozemské. Naša túžba po transcendencii, naša túžba po Bohu odpovedá na hlbokú skutočnosť, ktorú nič stvorené nemôže uspokojiť.

Rozpoznať túto potrebu pozeráť sa na Pána však nie je vždy jednoduché. Niekedy sa nám môže zdať ťažké udržať oči a ruky nahor pre boj a modlitbu, ako Mojžiš prosil Boha o príhovor na púšti, keď sa Izraeliti snažili poraziť Amalekitov (porov. Ex 17, 11-13). Často sme v pokušení nechať sa unášať príťažlivosťou skutočností, ktoré samy osebe nie sú zlé, ale môžu nahradiť Boha a zatieniť náš pohľad: pôžitky, pocty,

bohatstvo, moc... Keď svoje srdce zameriavame výlučne na ne, a tak sa snažíme uhasiť smäd po Bohu, vieme, že skôr či neskôr budeme sklamaní, pretože sme naozaj stvorení pre niečo hodnotnejšie. Vtedy sa nám ponúkajú dve cesty: buď sa budeme naďalej naliehavejšie usilovať o tieto pozemské túžby – čo nás opäť neuspokojí, pretože ako konečné dobrá môžu ponúknuť len obmedzený blahobyť –, alebo do stredu nášho života postavíme lásku k Pánovi, ktorá je jediným večným a skutočne potrebným dobrom a od ktorej všetko dosahuje svoju pravú mieru.

Starý zákon nám ukazuje, že izraelský ľud mnohokrát zabudol na Boha a prijal *horizontálny pohľad*. Preto Pán vzbudil množstvo prorokov, aby Izraelitom pripomenuli ich pôvodné povolanie. Jedným z nich bol Ezechiel, ktorému Pán povedal: „Syn človeka, posielam

ťa k synom Izraela, k vzbúreneckým pohanom, ktorí sa mi vzopreli. Hrešili proti mne oni aj ich otcovia až po dnešný deň. Synovia majú strpnutú tvár a zatvrdnuté srdce; posielam ťa k nim, povedz im: *Toto hovorí Pán, Jahve*. A oni, či počúvnu a či si nepovšimnú – veď sú odbojný dom –, dozvedia sa, že bol medzi nimi prorok“ (Ez 2, 3-5). Kresťania svojím svedectvom môžu pripomínať, že človek je povolaný k niečomu viac než k odpočinku, jedeniu, pitiu a veselosti (porov. Lk 12, 19). Pozeráme nahor v odpovedi na Božie volanie, ktoré nás urobí šťastnými na zemi i v nebi.

„TÚŽIŤ ZNAMENÁ UDRŽIAVAŤ pri živote oheň, ktorý v nás horí a poháňa nás hľadať za hranicami bezprostredného, za hranicami viditeľného. Znamená to prijímať

život ako tajomstvo, ktoré nás presahuje, ako stále otvorenú trhlinu, ktorá nás pozýva nazrieť za ňu, pretože život nie je *celý tu*, je aj *za ňou*“^[1]. Je v nás oheň zrodený z prvotnej osamelosti, ktorý nás pobáda hľadať Boha ako jediného, ktorý môže tento oheň uhasiť, vyliečiť naše rany a uhasiť náš smäd po spoločnosti. Podobne ako svätý Pavol, aj my vnímame svoje obmedzenia a snažíme sa naliehavo prosiť, aby bol odstránený osteň z nášho tela: ten, ktorý nám bráni, aby sme sa jeho prítomnosťou naplnili pýchou (porov. 2 Kor 12, 7-8).

Zároveň, keď sa modlíme, aby sme chápali naše rany z otvorených rán Ježiša na kríži, pripomíname si Pánovu nádejnú odpoveď svätému Pavlovi: „Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti“ (2 Kor 12, 9). Uvedomujeme si teda, že osobné slabosti nemajú posledné slovo: sú tu na to, aby prijali Božiu

milosť, aby nám pripomenuli, že v Pánovi sme silní silou, ktorá nie je naša vlastná. Chyby z minulosti majú tendenciu uzatvárať nás do *horizontality*, do presvedčenia, že náš život sa nikdy nebude môcť rozbehnúť. Milosť nás, naopak, premieta do budúcnosti, dvíha nás, vďaka nej vidíme, že s Božou pomocou sme viac ako naša história.

Preto rozpoznanie vlastných rán a ich zverenie do Božích rúk vedie k radosti. „Tak sa budem radšej chváliť svojimi slabosťami,“ píše svätý Pavol, „aby vo mne prebývala Kristova sila. 10 Preto mám záľubu v slabostiach, v potupe, v núdzi, v prenasledovaní a v úzkostiach pre Krista; lebo keď som slabý, vtedy som silný“ (2 Kor 12, 9-10). Dotyk s vlastnou slabosťou, ktorý zďaleka nie je niečím ponížujúcim, proti čomu sa človek búri, sa môže stať zdrojom radosti, pretože pomáha vnímať pôsobenie Božej milosti v jeho živote. A to nás

podnieti bojovať s nádejou, pretože vieme, že sa nespoliehame len na svoje vlastné sily. „Keď si pomyslím, že som schopný všetkých hrôz a omylov, ktorých sa dopustili tí najhanebnejší ľudia, už viem, že môžem byť aj neverný... Avšak i táto neistota je ďalším dobrodením Božej lásky, lebo ma vedie k tomu, aby som sa ako malé dieťa pevne držal v náručí svojho Otca a každý deň trochu bojoval o to, aby som sa od neho neodlúčil. Vtedy budem mať istotu, že Boh ma nepustí zo svojich rúk“^[2].

„BOH POVYŠUJE, keď poníža. Ak sa duša nechá viesť, ak poslúchne, ak statočne prijme očistenie, ak žije vierou, uvidí netušeným svetlom, pred ktorým si potom s údivom pomyslí, že predtým bola od narodenia slepá“^[3]. Ak duša takto

koná s vierou a nadprirodzeným zmyslom tvárou v tvár veciam, ktoré ju spočiatku ponížujú, bude mať svetlo a uvidí. Nebude ako obyvatelia Nazareta, ktorí sa pohoršovali nad kázaním Ježiša Krista a nepoznali ho ako Mesiáša, hoci ho mali pred očami. „Skade to má tento? Aká to múdrosť, ktorej sa mu dostalo, a zázraky, čo sa dejú jeho rukami?!“ (Mk 6, 2).

Niekedy si môžeme myslieť, že Boh a ostatní nás majú radi len preto, že poznajú dobrú verziu nás samých. Potom veríme, že keby objavili naše chyby alebo neistoty, ich hodnotenie by sa úplne zmenilo. Možno teda kamuflujeme všetko, čo by nás mohlo ponížiť, s vnútorným napätím, ktoré z toho vyplýva, a spoliehame sa na to, že naše problémy vyriešime sami. Takýto prístup, okrem toho, že je z dlhodobého hľadiska vyčerpávajúci, nám bráni prijať pomoc, ktorú nám môže poskytnúť Pán a ľudia, na

ktorých nám záleží. Zároveň sa môže odrážať určitý problém pochopiť slabosti iných ľudí. „Zlý nás núti hľadiť na našu krehkosť negatívne, Duch ju však vynáša na svetlo s nežnou láskou. Nežnosť je najlepší spôsob ako sa dotýkať toho, čo je v nás krehké. Zdvihnutý prst a posudzovanie, ktoré používame na druhých, je často znakom neschopnosti prijať v našom vnútri vlastnú slabosť, našu vlastnú krehkosť“^[4].

Keď žijeme svoj vzťah s Bohom a s druhými bez masiek, môžeme ukázať, že Božia láska nepozná podmienky. „Nemalo by ťa ľakať, že uvidia tvoje chyby — rovnako ako moje — ,“ kázal svätý Josemaría, „dokonca ma i svrbí jazyk verejne o nich hovoriť, a takisto o tom, ako s nimi bojujem a snažím sa polepšiť v tom či onom bode svojho zápasu o vernosť Pánovi. Tým, že sa budeme usilovať zbaviť sa nedostatkov a

vítaziť nad nimi, budeme už zároveň ukazovať cestu k Bohu“^[5]. Panna Mária ako dobrá matka dobre vie, akí sme. Ona nám môže pomôcť pozrieť sa na naše chyby a chyby iných s nehou a pochopením.

^[1] František, *Homília*, 6-I-2022.

^[2] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, XIV. zastavenie.

^[3] Svätý Josemaría, *List* 2, bod 17.

^[4] František, *Patris Corde*, bod 2.

^[5] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 163.

tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-b/
(19.08.2025)